

Ock-Soo Park

lelkész prédikációja

A remény Istene

Az üdvözülésem óta a mai napig mindig úgy neveztem Istent, hogy a remény Istene.

Isten hozzánk, emberekhez mindig akkor jön, amikor kétségbe vagyunk esve, mert az élő Isten olyan Isten, aki a kétségbeesést reménynyé változtatja. Azt mondja nekünk: „Én elviszem a kétségeidet, és reményt adok helyettük.” Azokaz emberek tehát, akik Istent retámaszkodnak, és Istenre tekintenek, nem hallják a kétségbeesés hangját, hanem reménységben és örömben élnek.

Lelkész Úr! Hogyan lehetnék igaz ember?

„Lelkész úr! A Biblia azt mondja, hogy egy igaz ember sincs, ráadásul minden nap vétkezünk, akkor hogyan lehetünk igaz emberek? Lelkész Úr! Ön nem vétkezik?”

Nemrég az egyik testvérem elhozta hozzám a bátyját, aki üdvösséget kapott. Nagyon örült neki, és igen hálás volt Istennek. A felesége viszont, aki börtönőr, szemben állt velünk, ugyanis eretneknek tartotta a gyülekezetünket. Kis idő múlva a feleségét méhrák miatt megoperálták. Mikor meghalottam a hírt, nagyon sajnáltam őt. Egy napon a testvér ellátogatott hozzám, és kérve kérte, hogy hirdessem az Evangéliumot a feleségének. Ez igen nagy terhet jelentett nekem, mert úgy éreztem, hogy ha be is megyek a kórházba, az asszony akkor is szembe fog szállni velem, és el fog utasítani. Mégis úgy gondoltam, hogy be kell mennem a kórházba, de nem adódott oly könnyen alkalmas idő rá. Mivel pár nap múlva Ausztráliába kellett utaznom, evangélizációt tartani, úgy gondoltam, hogy előtte legalább egyszer el kellene mennem a kórházba. Úgyhogy kijelöltem egy megfelelő időpontot, majd az Ausztráliába való utazás előtt egy nappal, az IYF lelkigyakorlaton szolgáló tanárok kiképzésének utolsó délutánján elmentem a kórházba. Útközben nagyon nehéz volt a szívem, mert arra gondoltam: 'Hogyan bánik velünk ez az asszony? Vajon nem fogja azt kiabálni, hogy: Menj ki azonnal?' Nos, amikor az asszony meghallotta a hírt, hogy éppen hozzá igyekszünk, tolóskocsival kijött a kórház kijáratához. Mikor megláttam, nagyon hálás voltam. Egy csendes helyen leültünk egy padra és beszélgetni kezdtünk. Egy darabig el sem tudtam kezdeni a beszélgetést, mert az asszonyt nemrég operálták, ezért igen fáradt volt. Emiatt azon gondolkoztam, hogy 'mit és hogyan kellene mondanom neki?' Ám közben az asszony beszélni kezdett. 'Hogyan lehetünk igaz emberek, hiszen minden nap vétkezünk?' Amikor meghallottam, a szívem megtelt hálával Isten iránt. Nem tudtam, hogy miről beszéljek, de úgy éreztem, hogy az asszony megmutatja nekem, mit kell mondanom. Kinyitottam a Bibliát, és beszélni kezdtem.

Abban az Istenben hiszek, aki azt mondja nekem, hogy igaz ember vagyok

„Asszonyom! Ön börtönőr, ugye? Mit lát a börtönben? A bűnözők hiába mentegetik magukat és állítják, hogy nincs bűnük, mert ha a bíró úgy dönt, hogy tízévi börtönbüntetést kell letölteniük, akkor úgy is lesz. Ellenben lehet bármennyi bűnük, és bármennyire szenvedhetnek tőle, ha a bíró azt mondja, hogy ártatlanok, akkor nincs bűnük.”

Aztán felolvastam neki Pál Rómabeliekhez írt leveléből a 3, 23-at:

„Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül.”

Az asszony bólogatott, és hallgatta az Igét. Én folytattam, és felolvastam a 24-es verset is:

„Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által.”

Asszonyom, kérem, figyeljen ide! Mit mondott nekünk Isten ebben az Igében? Jóllehet, minden ember vétkezett, Isten mégis mit mondott ezeknek az embereknek? Nem azt mondta, hogy igazak? Én Istenben hiszek. Azért mondom, hogy igaz ember vagyok, mert Isten a Bibliában ezt mondta nekünk. Nem azért mondom, mert nem vétkeztem. Amikor Bibliát olvasunk, nem szabad hozzátennünk a saját gondolatainkat. Amikor számunkra úgy tűnik, hogy mocskos és bűnös emberek vagyunk, de Isten azt mondja, hogy igazak vagyunk, akkor abban az Igében kell hinnünk.

János Evangéliumának 8. fejezetében az emberek egy asszonyt – akit házasságtörésen kaptak – Jézus elé hurcoltak. Az írástudók, a farizeusok és a körülöttük lévő emberek, a kezükben köveket tartva mindnyájan azt mondták, hogy egy ilyen asszonyt meg kell kövezni. Nos, Jézus is ezt mondta? Nem! Jézus azt mondta neki: „Én sem kárhoztatlak téged.” Így az asszony életben maradt, így bűnbocsánatot kapott.

Mi is éppen olyan mocskos bűnösök vagyunk, mint a házasságtörő asszony, aki rengeteg bűnt követett el. Ám Isten akkor is azt mondta, hogy igazak vagyunk. Ezért én Istennek ebben az Igéjében hiszek, és azt mondom, hogy igaz ember vagyok. Nos, manapság a lelkészek többsége a prédikációba belekeveri a saját gondolatait, ezért azt mondják: igaz ugyan, hogy Jézus meghalt a bűneinkért, de hogyan mondhatnánk, hogy igazak vagyunk, mikor minden nap vétkezünk, és rosszat követünk el? Asszonyom! A saját szempontomból – ilyen mocskos emberként – hogyan mondhatom, hogy igaz ember vagyok? A saját gondolatom alapján nem tudom kimondani, hogy igaz ember vagyok. Pál Rómabeliekhez írt levelében talán nem azt mondta, hogy mindnyájan vétkeztek? Szerintem is igazán mocskos, bűnös és gonosz ember vagyok. De ennek a bűnös, gonosz embernek, mint én, Isten azt mondja, hogy igaz ember vagyok, ezért csak ebben hiszek. Isten a Bibliában sok helyen mondta, hogy igazak vagyunk. Az istenteleneknek is azt mondta, hogy igazak. Miért? Azért, mert Jézus az istentelenekért is meghalt.

Amikor az asszony látta az Igét, nagyon elcsodálkozott. Megnyitotta a szívét, és figyelmesen hallgatta tovább. Nem tudtam hosszú ideig beszélni hozzá, mert nehéz volt neki a széken ülni. De azon a napon beszélni tudtam neki Jézus Krisztus nemes vérééről, amelyet kiontott a kereszten, és arról is, hogy azért vagyok igaz ember, mert Isten ezt mondta nekem. Az asszony befogadta a hirdetésem.

Amit Isten belefűjt

Az üdvözlésem óta a mai napig mindig úgy neveztem Istent, hogy a remény Istene. Az életem során előforduló, nehéz és kétségbeejtő helyzetekben megtapasztalhattam, hogy Isten mindig remény fűjt a szívembe, amit végül be is teljesített. Így ültetett reménységbe engem.

A következő esetben is éppen így: Lee Han Mok lelkesnek, aki most Dongdaegu gyülekezetében dolgozik, meghalt az apja. A szülei nem voltak keresztények, buddhisták voltak. Az apja rákos volt, és nem volt már sok ideje hátra, úgyhogy az egyik rokonával, aki testvérünk volt, elmentünk hozzá evangéliumot hirdetni. Nagyon zaklatott állapotban volt. 'Mi lesz velem, ha most, amikor haldoklom, elhagyom Buddhát, és Jézusban hiszek? Nem, nem lehet.' Így vívódott önmagával. Ebben az állapotban ránk nézett és azt kiabálta: „Kifelé innen!” Azon a napon így jöttünk el tőle. De egy idő múlva újra meglátogattuk őt, és Isten csodálatosan megváltoztatta a szívét. Amikor meglátott, megfogta a kezemet, és így kérte: „Lelkes Úr! Segítsen nekem. Szeretnék élni.”

Azon a napon megnyitotta a szívét, Jézusban kezdett hinni, bűnbocsánatot kapott, üdvösséget kapott. Soha nem fogom elfelejteni az üdvösségét. Amikor Evangéliumot hirdettem neki, a Sátán kétségbeesést ültetett a szívembe: 'Nem tudok beszélgetni ezzel az emberrel. Mit mondjak neki? Olyan nehéz eset.' Ám amikor a Sátán így kétségbe ejt, Isten mindig reménnyé változtatja a kétségbeesésemet. Ha erre gondolok, kimondhatatlan hála tölti el a szívemet.

Az Apostolok cselekedetei könyvében, és az én szívemben is

Amikor olvasom az Apostolok cselekedeteinek könyvét, erősen érzem, hogy az Apostolok cselekedeteiben Isten minden esetben reménységgé változtatta a kétségbeesést. Nos, az az Isten, aki az Apostolok cselekedeteiben reménnyé változtatta a kétségbeesést, az én életemben is reménnyé változtatta a kétségbeesést.

Az Apostolok cselekedeteinek 27. fejezetében Pál egy hajó fedélzetén Rómába utazott, ám útközben hatalmas vihar kerekedett.

„Mikor pedig a szélvészől nagyon hányattatánk, másnap a hajóterhet kihányák; És harmadnap tulajdon kezeinkkel hanyók ki a hajó felszerelését. Mikor pedig több napon át sem nap, sem csillagok nem látszóttak, és nem kis vihar szorogatott, továbbra minden reménységünk elvételét életben maradásunk felől.” (Ap. Csel. 27, 18-20)

Ezekben a versekben láthatjuk, hogy a hajó összes utasán úrrá lett a kétségbeesés. 'Most már biztos, hogy nem maradunk életben. Itt fog véget érni az életünk, a tenger lesz a sírunk.' Ám ebben a pillanatban Pál a rengeteg ember előtt hangosan beszélni kezdett.

„Óh, férfiak! Egy angyala az Istennek, akinek szolgállok, azt mondta nekem, hogy az Isten nekem adja ajándékba a hajót, és mindazokat, akik velem hajóznak. Annakokáért jó reménységben legyetek férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nekem megmondatott.”

A Pál szavaiban rejlő reménységben igen nehéz volt hinni, ám később – Pál szavai szerint – mindenki üdvösséget kapott, aki a hajón volt.

Isten pedig ellenkezőleg...

A Királyok II. könyvének 7. fejezetében is hasonló történetet olvashatunk. Amikor Samáriában hatalmas éhínség dúlt, Isten embere – a következő Igét hirdetve – megjelentette az előttük álló reménységet:

„És monda Elizeus: Halljátok meg az Úr beszédét. Ezt mondja az Úr: Holnap ilyenkor egy köből zsemlyelisztet egy sikluson, és két köből árpát egy sikluson vesznek Samarai kapujában. (Kir.II. 7, 1)

A Bibliában azt láthatjuk, hogy a Sátán az életünkben bekövetkezett, kétségbeejtő helyzetek által a szívünket minduntalan a kétségbeesésbe vezeti. Isten viszont továbbra is olyan dolgokat tesz a szívünkben, melyekből reményt nyerhetünk. Azok az emberek tehát, akik Istent kísérik, reménységben élnek, mert bár a Sátán kétségbe ejti őket, Isten viszont a kétségbeesésüket reménységgé változtatja. Mivel Isten mindig is hatalmasabb volt a Sátánnál, így bármilyen kétségek között képes reményt ébreszteni az ember szívében. De akik a Sátán szavára hallgatnak, azoknak folyton megtelek a szívük kétségbeejtő gondolatokkal: ' Nekem nem fog menni, nem vagyok rá képes, nekem nincs hitem. Én hirdetném az Evangéliumot, de az emberek nem kapnak üdvösséget általam. Én tényleg nem vagyok képes Isten szolgájaként dolgozni.' Az emberek ilyen kétségbeejtő gondolatok rabságában élnek, és az alapján hozzák meg döntéseiket, amit az életük során tanultak és tapasztaltak. Ezért a Sátán folyton olyan helyzetek elé állít minket, melyeket a gondolatainkon, tapasztalatainkon és tudásunkon keresztül szemlélünk. Ezért mondjuk folyton: ' Hát ez kétségbeejtő, teljesen reménytelen.' Tehát kétségbeesésbe vezeti a szívünket. Ám vele ellentétben, Isten reményt fúj a szívünkbe.

A mai napig bizony nem csak egyszer-kétszer fordult elő az életem során, hogy úgy kétségbe voltam esve, hogy azt hittem, ' most már igazán itt a vég, be kell fejeznem lelkesi szolgálatomat, nagyon szomorú vagyok. Most kell befejeznem az életemet.' De amikor a tekintetemet újra az Úrra emeltem, az Úr a legkétségbeejtőbb állapotban is reményt adott nekem és kegyelmet árasztott rám. Az Úr az Ő csodálatos szeretetével mindig reménnyé változtatta a kétségbeesést.

Pál bátran ki tudta mondani a következőt:

„Mert ez éjjel mellém álla egy angyala az Istennek, a kié vagyok, akinek szolgálom is, Ezt mondván: Ne félj Pál! A császár elé kell néked állanod. És ímé az Isten ajándékba adta néked mindazokat, kik teveled hajóznak. Annakokáért jó reménységben legyetek férfiak! Mert hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, a mint nékem megmondatott. Egy szigetre kell pedig nekünk kivetődnünk. (Ap Csel. 27, 23-26)

Azok az emberek, akik Istenben hisznek, tudják, hogy a kétségbeesésben hirdetett reménység Istentől származik. Amikor ezeket a szavakat mondta, talán úgy tűnhetett: „Mit mond ez a keresztény? Már megint butaságokat beszél. Ekkora viharban hogy maradhatna mindenki életben?” Mivel mindnyáján a legmélyebb kétségbeesésben heverték, képtelenek voltak elfogadni Pál reményt árasztó szavait. Hasonlóképpen, amikor Elizeus azt mondta: „Holnap ilyenkor egy köből zsemlyelisztet egy sikluson, és két köből árpát egy sikluson vesznek Samarai kapujában. – egy főember így vitatkozott: „Hacsak az Úr ablakot nem csinál az égen, akkor meglehet?” A mi szempontunkból és helyzetünk-

ből tekintve, a reményt adó szavak lehetetlennek és butának hangzanak, de a Mindenható Isten - akinél nem létezik lehetetlen – a kétségek között mindig reményt készít.

Arról álmodoztam, hogy Isten megáldja az asszonyt

Amikor kijöttem a kórházból, a szívem megtelt Isten iránti hálával. Én nem tudtam, hogy mi lakik az asszony szívének mélyén, csak a külsejére néztem, és azt gondoltam: 'Ha ez az asszony szemben áll velem és nem hallgat rám, akkor mit mondjak neki? Nincs számára mondanivalóm, túlságosan nehéz beszélgetni vele.' Ám Isten szerette az asszonyt, ezért olyan dolgokat tervelt ki, amiket én magam el sem tudtam képzelni. Hasonlóképpen, amikor a Damaskusban élő testvérek meghallották, hogy Saul Damaskusba jön, félni kezdtek. Ám Isten csodálatos módon megváltoztatta Sault, és üdvözítette.

Isten gyakran tett ilyen dolgokat az én életemben is. Az asszony férje is velem volt, és mindent hallott. A szívében lévő hála könnyeket fakasztott a szeméből. Én is először láttam, hogy ez az asszony ilyen nyitott szívvel hallgatja az Evangéliumot. Igen, Isten olyan Isten, aki a kétségbeesést reménnyé változtatja. Rengeteg ilyen bizonyágtétel van a szívemben, amikor Isten a reménytelen dolgokat reményteliessé változtatta. Amikor kiléptem a kórházból, elképzeltem, hogy Isten miként fogja megáldani az asszonyt: Az az Isten, aki szerette őt, üdvözíteni akarta, ezért megváltoztatta a szívét. Meg fogja gyógyítani a betegségét is, és az asszony – az Úr váltságának vérét dicsérve és bizonyágot téve – hátralévő életében az Úrért fog élni. Mindezt nem én tettem, hanem Isten, akinek a munkálkodásai közül csupán csak az egyik az, amikor a kétségbeesést reménységgé változtatja.

Aki a kétségbeesést reménnyé szereti változtatni

Eszter könyvében, az Apostolok cselekedeteiben, és a Bibliában további számtalan helyen olvashatunk történeteket arról, hogy az Úr a kétségbeesésben reményt ébresztett. A 38 éve beteg történetében, Jairus történetében, Lázár történetében is így van. Mindezekben, amikor az Úr odament, a kétségbeesést reménységgé változtatta.

Úgy gondolom, hogy a kedves olvasóink életében is vannak olyan akadályok, melyek leküzdése lehetetlennek és kétségbeejtőnek tűnik. De ezekben ne kövessék a Sátán szavát: „Ez lehetetlen, nem fog menni. Kész! Vége!” – hanem azt kívánom, hogy a szívük maradjon meg abban a hitben, hogy bár a saját szempontunkból lehetetlennek és kétségbeejtőnek tűnik a helyzet, Isten mégis mindig reménnyé változtatja a kétségbeesést. Isten hozzánk, emberekhez mindig akkor jön, amikor kétségbe vagyunk esve, mert az élő Isten olyan Isten, aki a kétségbeesést reménnyé változtatja. Azt mondja nekünk: „Én elviszem a kétségeidet, és reményt adok helyettük.” Azok az emberek tehát, akik Istenre támaszkodnak, és Istenre tekintenek, nem hallják a kétségbeesés hangját, hanem reménységben és örömben élnek. Hálát adok Istennek, aki megadta nekem azt a kegyelmet, hogy az életem során szüntelenül reményt adott, hogy azzal a reménnyel világosan és örömben élhessek.